

תת"ע 4975/06/13 - מדינת ישראל נגד אבו דהבאן היאב אבו דהבאן היאב

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 4975-06-13 מדינת ישראל נ' אבו דהבאן היאב

מספר בקשה: 3

בפני	כבוד השופטת בכירה רבקה שורץ
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	אבו דהבאן היאב אבו דהבאן היאב

החלטה

עסקינן בבקשה לבטול פס"ד שניתן בהיעדר ביום 2.9.13 קרי לפני כשש שנים.

המאשימה לא התייחסה לגוף הבקשה על פי הכללים שנקבעו בפסיקה לענין אי ההתייצבות, לגופו של ענין ולענין השיהוי.

לא מצאתי לנכון לקבוע דיון בנסיבות שבפני.

עסקינן בעבירה של נהיגה בשכרות (445 מיקרוגרם אלכוהול לליטר אויר נשוף), המהווה הזמנה לדיון.

הנאשם קבל הדוח לידי כן שידע על מועד הדיון המקורי אשר היה קבוע ליום 16.4.13.

ב"כ המקורי של הנאשם בקש דחיית הדיון ובית המשפט נענה לבקשה.

הטענה בבקשה כי המבקש לא ידע על מועד הדיון נדחית.

ככלל כשמוגשת בקשה לדחיית מועד יש להתחקות אחר גורלה [רע"פ 5314/13 בלוך נ' מדינת ישראל (3.10.13)] (עבירת שכרות).

במקרה דנן היה על הנאשם לשמור על קשר עם בא כוחו ולהתחקות אחר גורל ההליך [עיין למשל: רע"פ 5316/15

אגבארייה נ' מדינת ישראל (20.8.15) עבירת שכרות, נקבע כי היה צריך לוודא שב"כ התייצב לדיון, רע"פ 639/15 גבארה נ' מדינת ישראל(5.2.15) (נדון במועד נדחה בעבירת שכרות) .]

המתנה בת שש שנים - בבחינת "שב ואל תעשה" מהוה עצימת עיניים . [לענין שיהוי עיין: ע"פ 4474/05 רובין נ' מדינת ישראל (30.5.05), שם הנאשם לא התחקה אחר גורל בקשת דחייה, ורק בחלוף כשש שנים לאחר דרישה לתשלום ריביות פיגורים, החל לפעול נמרצות לביטול. הבקשה נדחתה בשל שיהוי והתנהלות הנאשם שנקט בגישה של "שב ואל תעשה". ראה גם רע"פ 511/10 אבואלמוהנד נ' מדינת ישראל (25.1.10), רע"פ 9543/10 זועבי נ' מדינת ישראל (8.3.11), רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל (27.12.11), רע"פ 8653/13 לוי נ' מדינת ישראל (8.1.14), רע"פ 7018/14 טיטלבוואם נ' מדינת ישראל (31.10.14), עפ"ת 20401-07-13 סל אבו נ' מדינת ישראל (9.9.13) (שיהוי שלוש שנים, עבירת שכרות),].

יתר על כן, הטחת אשמה בעו"ד אחר הגם שהטענה נכתבה בזירות, דורשת קבלת תגובת מצד עוה"ד האחר על גבי תצהיר, שהיה אמור להיות מצורף לבקשה. ברע"פ 5258/14 סמימי נ' מדינת ישראל (3.8.14) נקבע כי אין לטעון טענות כנגד ב"כ לאחר הליך משפטי כלאחר יד, יש להוכיח כי ננקטו צעדים נגד עורך הדין נגדו מופנות הטענות או לכל הפחות לצרף תגובתו לטענות המופנות נגדו.

בענייננו , לא צורף תצהיר עוה"ד האחר .

בית המשפט העליון עמד על תכליתו של סעיף 240 לחסד"פ ועל הכללים הפרוצדורליים והמהותיים הנוגעים בבקשה לבטול פס"ד, שניתן בהיעדר ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ מ"י , ורע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ. סאלם (25.3.18).

לכת סוריא (ע"פ 9142/01 שאושררה בע"פ 8427/ 17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.18) .

הגם שהמדובר בעבירת שכרות סעיף 240 לחסד"פ חל על עליה [רע"פ 8177/13 גולצמן נ' מדינת ישראל (3.2.14)].

משלא היתה התייצבות למועד הנדחה היתה שפיטה בהיעדר [עיין למשל : רע"פ 1644/12 מחאגנה נ' מדינת ישראל (7.3.12), (שכרות)].

גם אי התייצבות למועד נדחה מהווה הודייה [עיין : רע"פ 5513/11 המבורגר נ' מדינת ישראל (2.8.11), (עבירה שכרות)].

גם אין הגנה לגופו של ענין.

המפורט בבקשה אין בו כדי להניע את ההליך מחדש.

אין זה מובן מאליו שבית משפט קובע דיון בבקשה, גם לענין זה התייחס בית המשפט העליון וקבע כי ענין קביעת הדיון מסור לשיקול דעת בית המשפט.

במקרה דנן וכאמור לעיל, לא מצאתי לנכון לקבוע דיון בבקשה על בסיס המפורט בה ונוכח השיהוי הרב בן שש השנים, שהוא כשלעצמו מצדיק דחייה על הסף.

אין הסבר מניח את הדעת לאי ההתייצבות ולא הגשת הבקשה בתוך 30 יום מיום המצאת גזר הדין (8.9.13).

המדובר בעבירה חמורה.

העבירה בוצעה עת היה לנאשם ותק קצר.

העונש שהוטל הולם את חומרת העבירה ומצוי במתחם הענישה.

אין עיוות דין.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ל' סיוון תשע"ט, 03 יולי 2019, בהעדר הצדדים.